

מחמשתחות הלא-יהודיות	28.3%
מחמשתחות החז-יהודיות	25.3%
מחמשתחות עם ספרים ראשי מובטל	58.5%

צילום: אריאל גורן

בית המדרש "לשבע" בתל אביב. ביום ראשון לא אכלו חמשים למה? צילום: אריאל גורן

ארוחה אחת ביממה

מבוחץ נראית "לשבע" כמו כל מסעדה אחרת. אבל האנשים שקונים כאן סעודה בשקל, יודעים שזה בית המחוץ • מאה אנשים הגיעו לשם אתמול. עבור מרביתם, זו הארוחה היחידה עד מחר. "מה אפשר לעשות?" אמר אחד מהם, "רעבים, אבל מחכים"

■ מאת מתי קיי

מטעם באתר סעודת ברייט הספר אלי ישי מיל והפלטות הישר על ידיה במימון הפנימי עמדו רדי, שבת, יעקב, ערד ומוריס מיל רדת סעודה בירושלם. רוחם תל אביב, וחובו במסלולת שרדלת חיפתה.

ברבים לא אכל ישיעם. יעקב לא אכל מאו ארוז ות בעצמיהם הם קודם לבן. למטה רונקא היה מולד במה ניקת ולחם לא נטרא ישי.

מאז כמה יקרת ולחם לא נטרא ישי.

למי שלא יודע מה מתרחש כאן, "לשבע" נר אית כמו כל מסעדה אחרת בשכונת שטראק כמו על, מרובי מבית המדרש, שהקים בזכות ויזמה פרי טית למחיר של 100 עורסיהודי מרונה ונלעו תרים, יפה, מנלה המסקה לא יכולה לרובי עליהם כלי להציע לשם הפעלה. "מבומום", היא אמרה, "יש לאנשים שאננה רחוק באו מסתו לאכול".

את האוכל מסמנים משרות של אנשים פרטיים יום וימנעו מהם מעולים. החדים, כפעם הראי שונה כשקע המנים שבתו מועיל בית המחוץ, "הי גשה בקסנה לעודה כספית ממקו ציבורי."

120 ארוחות מוגשות כאן מדי יום במסעדה.

אתמול התפרסם היה כמחין יחסית. הגיעו שם סרין ערסיהם קצינות בשיר, קורני, אפונה, ללא סלע פון המוץ והיו. כמה דקות לפני השעה אתה עני רה, מוקד הפזיחה הרמטי, לא יכלו יותר ותר, הגנה, לדעת את האנשים העצבים האלה מנוהים בחיך, ומתה.

מאה אנשים בערך הגיעו אתמול, כמו בכל יום. לקבל את הארוחה היחידה שלהם. עבור מרביתם, זו גם תהיה הארוחה היחידה עד מחר. ועד אז, מחר אבי שואל את ש', "מה אמרתם?". מה אפשר לעשות?" הוא עונה, "רעבים אבל מחכים".

אדם זקן, אולי בן 70, כנעם מתיסס וצער לאט לעבר המטבח. "אין לי שקל, יפה", אמר בקול מבוזים, כמעט בלתיאית יפה חיבה אליו, אמרת לו "שש", זה במרד", ולחשה לי באוזן. "אנחנו מבי

במגזר החרדי

"אני רוצה שיפסיק להיות לי קר"

אני רוצה שלא יסתמם עלי סיבות גשם בלילת יפסיק להיות לו קר, אומרת חילדת בת ה-15. היא מנגודרת עם חוררת ושפת ארוחת בירוח מני הדרים מוחתמל ומנאחד במסגרת הבורסיה בירושלים.

מסמנת אבדור, הנכללת בין המשפחות הנמנאות מתחת לפו חוטני, נחלה ממניו את ביתה. מספר משוממם של רחמים מור המים כוזרים בחורים, ריחות חזקים של עובטו ושטו עשורים בחלל חבית, חלק מדי תקרת ותמטוטס הדרך החור נינו לראות את השמים.

אם המשפחה טרנה אבדור (150 נמנאות בחורש רביעית לציריות, אב המשפחה, אבי

סיים לתת לאנשים שכאים הנה הרגשה, שהם לא מסבלים נרבות מאף אחד, או מבקשים מרם סעל. לפעמים כמים אליו ושואלים, "תגיד, כל האוכל הזה נמליכר מעט כספי? ואני צוחקת מלה, אבל גם קצת מובה".

יעקב, בן 75, נמדיחומה, ניפו כחום. אהיי סטיים את המנה שלו, ביקש ליקות מעד רביים לבן שלו, שהתוויל עקשיו לעבית, אבל, מסבל נרושים, כמעט כלום". נמרוז לא גלויים, אבל עני

רד, כבוד נוח, מסובל הליכה, מתייסס לצרי מעליה רק למסלל אחייו את המאלה. למה אני בא לפה לאכול? והרשעות פרמאלה. למה אני לודציא את השקלים המפורים שלו על מזון, או על כרורים?

גם לו היתה פעם יודת, גם לו היתה פעם עברי דת. חוטבו לו באור להרשים שהוא לא שתיין, לא נרקיסט, לא חומר, אפילו לא מוציא על לישו. איש תו עזבה אותו, המחלה הפיילת אותו, על העתיר הוא לא רוצה לחשוב.

רלת ליד, "לשבע", מסמס לו המפורסם השכונתי, שטראה כמחין להיטיב יום של הטיעו רים במסום, "תפלא", אמרת יפה? יש גם בחלה שקונים במסוי, האחרים כננסים אליו, וחוגים שקיל ומקבלים ארוחת חצילי, כל העניין זה שאני לא שואלת שאלות. או מנישים להם. למה לא?